

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folke­tingstidende 1969-70, FF. sp. 3233, 3605 og 4473; tillæg A, sp. 2369; tillæg B, sp. 673; tillæg C, sp. 321) er senest bekendtgjort ved lovekendtgørelse nr. 423 af 7. august 1981.

I forbindelse med indførelsen af efterlønsordningen, jfr. lov nr. 555 af 15. november 1978, forhøjedes medlems- og arbejdsgiverbidragene til arbejdsløshedsforsikringen med henblik på at finansiere efterlønsordningens nettoudgifter. Baggrunden for forhøjelsen af bidragene var ønsket om at lade medlemmer og arbejdsgivere finansiere efterlønsordningen. Udgifterne blev fordelt således, at medlemmerne skulle afholde $\frac{1}{3}$ og arbejdsgiverne $\frac{2}{3}$, hvilket medførte en stigning for medlems- og arbejdsgiverbidragene fra henholdsvis 2,25 gange dagpengenes størrelse og 135 kr. til henholdsvis 3 og 2 gange dagpengenes størrelse pr. medlem eller helårsbeskæftiget om året.

De forventede nettoudgifter til efterlønsordningen kunne naturligvis kun opgøres skønsmæssigt, og finansieringen af efterlønsordningen skulle derfor tages op til overvejelse efter 3 års forløb.

I den forløbne 3 års periode har det vist sig, at antallet af medlemmer, som er gået på efterløn, i væsentlig grad har oversteget det forventede antal, som blev lagt til grund for forhøjelsen af medlems- og arbejdsgiverbidragene ved efterlønsordningens indførelse.

Regeringen stiller derfor nu forslag om at forhøje medlemsbidraget til 3,5 gange dagpengenes størrelse og arbejdsgiverbidraget til 3,25 gange dagpengenes størrelse.

Forhøjelserne vil opretholde den hidtidige fordeling af nettoudgifterne, således at medlemmerne afholder $\frac{1}{3}$ og arbejdsgiverne $\frac{2}{3}$.

Forslaget er baseret på et forventet antal efterlønsmodtagere i 1982 på 70.000 og stigende i perioden frem til 1985 med gennemsnitligt 5.000 om året. Efter denne periode må finansierings­spørgsmålet igen tages op til overvejelse for at sikre, at

medlemmerne og arbejdsgiverne fortsat bærer nettoudgifterne ved ordningen.

Det foreslås endvidere af hensyn til tilrettelæ­gelsen af opkrævningen af bidragene, at de årlige medlems- og arbejdsgiverbidrag beregnes på grundlag af dagpengenes størrelse pr. 1. oktober det foregående år.

Af administrative grunde foreslås endelig en omlægning af kassernes indbetalingsprocedure for medlemsbidrag m.v. til staten. Efter de gældende regler skal kasserne anvende indbetalte medlemsbidrag til dækning af udgifter til dagpenge m.v. De medlemsbidrag, der i løbet af regnskabsåret er betalt af medlemmerne, og som ikke anvendes til dækning af dagpengeudgifterne, skal kasserne ved hvert regnskabsårs udløb indbetale til staten.

Denne afregningsprocedure er af kontrolmæssige grunde mindre hensigtsmæssig, da den medfører, at arbejdsdirektoratet skal anvende uforholdsmæssigt store ressourcer på at efterse og kontrollere de enkelte kassers fastsættelse og opkrævning af medlemsbidrag.

Det foreslås derfor, at kasserne kvartalsvis skal indbetale et beløb for hvert medlem, der på årsbasis svarer til 3,5 gange dagpengenes størrelse pr. 1. oktober det foregående år. Kasserne tilvejebringer de nødvendige midler til indbetalingerne ved at opkræve bidrag hos medlemmerne.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget om forhøjelse af medlems- og arbejdsgiverbidragene forventes at give staten en merindtægt af størrelsesordenen 680 mio. kr. årligt, i 1982 dog ca. 510 mio. kr. Merindtægten medfører, at nettoudgifterne til udbetaling af efterløn stort set vil blive finansieret af arbejdsgivere og medlemmer under forudsætning af et antal efterlønsmodtagere i 1982 på 70.000 og stigende i perioden frem til 1985 med gennemsnitligt 5.000 om året.

Forhøjelsen vil på grundlag af dagpengesatsen pr. 1. oktober 1981 medføre, at arbejdsgiverbidraget i 1982 vil udgøre 890 kr. for hver helårsarbejder, og bidraget for hvert medlem vil maksimalt